

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

8DE ÅRG.

DEN 21 JULI 1907.

N° 42

Verner Lindhé, Skara.

JULIUS JUHLIN.
CIVILMINISTER.

utöfö: Kem. A.-B. Bengt Sjögrenskare Skalm—Gbg.

JULIUS JUHLIN

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Då ryktet berättade att rektorn i Skara Julius Juhlin skulle inträda i den ministär, som blef den Staafiska regeringens arftagare, väckte detta icke någon sensation, ty han hade mer än en gång nämnts som kandidat till chefsplatsen för ecklesiastikdepartementet. Öfver hela riket bekant som en framstående skolman och placerad i kommittén med uppgift att utarbete förslaget till elementarläroverkens omorganisation, hade han af opinionen, särskildt inom undervisningsverken, utpekats som en lämplig ecklesiastikminister, och han ansågs nog äfven af en hel del lärare såsom alldeles speciellt passande för den höga posten, därför att han visat sig intaga en fullt själfständig ställning.

Man blef sålunda ej öfverraskad, att han skulle in i regeringen, men det förvånade däremot att han kom in som civilminister. Det väckte förundran — utom i Skara, där han varit både stats- och civilminister och där man för öfrigt nog ansåg honom kapabel att sköta hvilket departement som helst. Han hade varit allt i den gamla stiftsstaden på Västgötaslätten, och det som särskildt intresserat honom, utom skolan förstas, var stadens järnväg, på hvars smalspårighet han visst också lär ha äkt in i riksstyrelsen. I egenskap af verkställande direktör för densamma hade han ådagalagt mycket praktiskt förstånd, och grefve Sparre, som under ferierna från talmansskapet i första kammaren egnar sin lifliga uppmärksamhet åt hembygdens angelägenheter, hade fäst sin ögon på den driftige skolrektorn. När den Lindmanska regeringen var bildad och medan det "välkommen åter", som tillropades hr Staaf och hans män, ännu ringde i öronen på folk, ansågs det ju som en gifven sak, att hr Juhlin och de öfriga medlemmarne af Påbodakabinetet skulle få hemlof inom ett år, och då sades att den nye civilministern efter afskedet skulle fara Skara förbi och hamna i Mariestad som landshöfding efter hr Sjöcrona, som var pensionsmässig. Men det gick med den spådomen som med så många andra, att den ej blef uppfylld, och i dessa dagar har statsrådet Juhlin gjort en Tysklandsresa för

att studera bangårdsförhållanden. Järnvägarne intressera honom alltjämt, och då man i våras talade om att hr Sahlin kunde ha skäl att vara trött på ledningen af rikets största kommunikationsverk, var det en och annan som antydde att hr Juhlin hyste en viss lust att själf som generaldirektör införa en ny anda i dess förvaltning. Men äfven hr Sahlin sitter kvar, och hr Juhlin får fortfarande vara alla kommunikationsverkens generalissimus.

Han har nu genomkämpat sin första riksdag, och allt har i det hela taget gått honom väl i händer. De nya kommunallagarna bära hans kontrasignation, och han deltog ju också i deras försvarande i båda kammarna, men den striden var endast en pro formaåktning. Den egentliga bataljen var utförd under de politiska rösträttsdebatterna och hade skötts af hr Lindman. För sin egen del hade civilministern endast att efter högre föredömen säga ja till hvad utskottet föreslagit och ändrat i den k. propositionen samt försvara utskottets vilja. Hans egentliga parlamentariska kampanj gällde järnvägarnes organisation, men där hade han också framgång. Det har blifvit med skäl framhållet att våra kommunikationsverk böra skötas som affärer mera än som ämbetsverk, och våra större enskilda järnvägars förvaltning är i det hänseendet ett mycket godt föredöme. Hr Juhlin har också gjort den meningen till sin och framlade angående såväl telegrafens som järnvägarnes omorganisation förslag i sådan riktning samt lyckades trots motstånd från de byråkratiska elementen inom riksdagen genomdrifva desamma. Att det hvad telegrafens beträffar till stor del berodde på den af kommittén verkställda utredningen är säkert, och att det gick med järnvägarne var nog delvis en följd af den prestige regeringen öfver hufvud vunnit efter rösträttsfrågans behandling, men detta hindrar ej erkännandet af att dessa omändringar tillkommit på hr Juhlins initiativ.

Den nuvarande civilministern har, om han dessutom tänker på de stora nybyggnadsförslagen för statsbanorna, skäl att vara belåten med riksdagen. Han tillbragte

(Forts. å nästa sida).

OTTO G. WETTERSTKAND. †

En af våra inom landet mera kända läkare — och utomlands den kanske mest bekante — nämligen med. lic. *Otto Georg Wetterstrand* afled den 11 juli, efter en längre tids sjukdom, å Dalaro.

Wetterstrand var född 1845 i Sköfde. 71 tog han lice.tiaten vid Karolinska institutet. En kort tid tjänstgjorde han där-efter som t. f. lasarett- och kurhusläkare i Simrishamn och kom så till Stockholm som underkirurg vid Serafimerlasarettet, blef distriktsläkare i Adolf Fredrik och afgick 89 från denna befattning.

Sedan dess var han praktiserande läkare i hufvudstaden.

Det var som specialist på den medicinska hypnotismens område Wetterstrand gjorde sig ett namn, ehuru hvad erkännandet

Foto. Hamnqvist, Stockholm.

Skildr. Bengt Sjögrensparré.

från de medicinska kretsarna beträffar detta egentligen endast kommit honom till del från utlandet. Intet vetenskapligt arbete om hypnotismen har på senare år utgifvits utan att Wetterstrands namn i det samma nämnts i främsta rummet. Hvad W. skrivit i denna fråga och de hypnotiska metoder han använt ha städse varit föremål för det största intresse och uppmärksamhet från författarnes i den hypnoterapeutiska litteraturen sida. "L'hypnotisme et ses applications à la médecine pratique" heter W:s kanske mest bekanta arbete, och detsamma finnes öfversatt till ett flertal språk.

Också kommo patienter från alla delar af Europa, ja från Amerika för att genomgå hypnotiska kurer för den frejdade och för sin humanitet bekante läkaren.

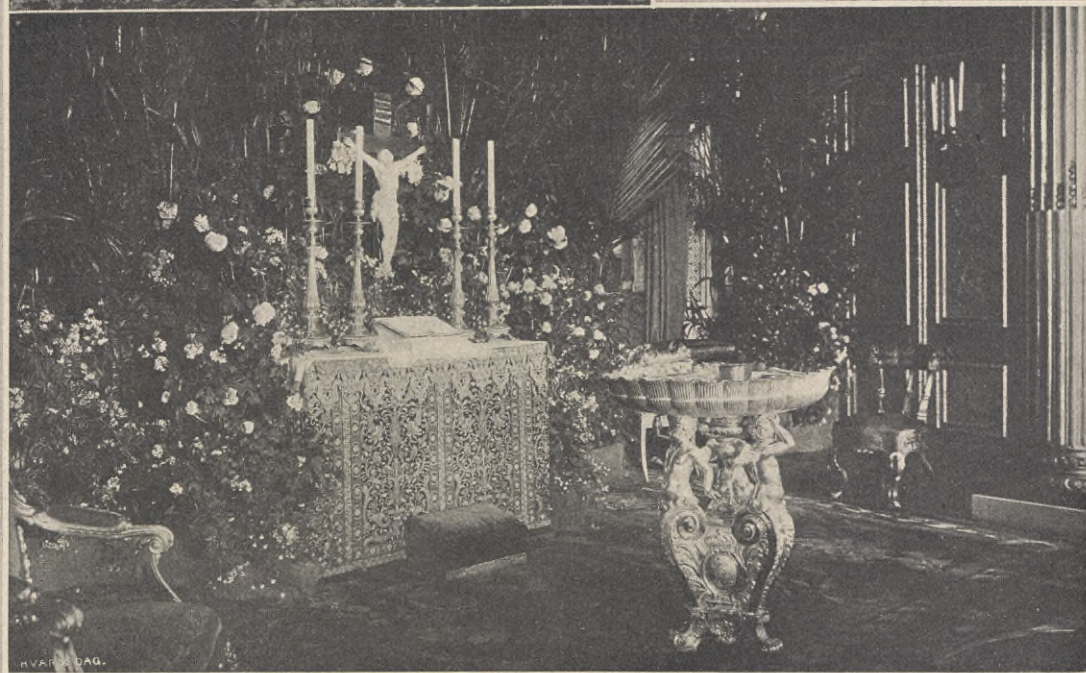
PRINS SIGVARDS DOP.

(Forts. från sid. 658).

nu, som sagts, där sin första säsong, och i betraktande däraf att han var fullständig novitie i det politiska lifvet får man säga att han redde sig ganska bra. Visserligen är han ingen egentlig talare, men han har ett starkt organ, som höres, och hans utredningar äro i regeln sorgfälligt gjorda. Men någon särskildt lycklig parlamentariker är han icke, ännu åtminstone, och han gör sig stundom skyldig till det felet att under debatten icke behärska sig själf. Det går icke an att rusa åstad som han gjorde i fråga om öfverdirektörerna i järnvägsstyrelsen och använda öfverord, som han sedan icke kan stå för. Han blef ju också tvungen att justera bort och lägga till i protokollet, men äfven det är icke lämpligt. Sådant går väl emellertid bort med tiden, och då hr Juhlin nästa gång talar från statsrådsbänken erinrar han sig nog den lektion hr David Bergström gaf honom angående justering af i riksdagen hållna anföranden.

Statsrådet Juhlin är, liksom sina kolleger i regeringen, en man i sina bästa år. Han är född 1861 och blef redan vid 32 års ålder rektor i Skåra, där han blef ej endast rector scholæ, utan äfven rector urbis. Längtar han ej dit tillbaka, så längtar emellertid staden nog att få honom åter. Ty han var en snäll magister både i skolan och utanför — huruvida åter han är en snäll minister, det veta vi inte.

—n.

Foto, Ellqvist, Sthlm.

Kliché: Kem. A.-B. Photo Sjöbergström Sthlm.—Gbg.

HÄRTIGPARET AF SKÅNE OCH PRINS SIGVARD SAMT DET VID DOPET ANVÄNDA SLOTTSGEMAKET.

Foto Nilsson, Malmö.

ORFEI DRÄNGAR PÅ SEGERTÅG

Kliché: Kem. A. B. Bengt Sjöforsparre ornam.—Utg.

En bild tagen i Malmö af den förträffliga uppsalienska sångkören O. D. som nu varit ute på ny utrikesturné och därunder vunnit både pänningar och än mera berömmelse.

*

En enkel men tilltalande minnesvård öfver den bekante sångaren John Ullstedt aftäcktes den 9 juli på Nya kyrkogården i Stockholm. Vården har bekostats af kvartettsångarförbundet.

*

Till Islands nordkust afgingo för idkande af sillfiske den 2 juli tvänne ångtrawlare tillhörande Smögenexpeditionen. En annan liknande expedition utsändes den 4 juli från Göteborg, då ångtrawlarna "Island" och "Trawl" begåfvo sig åstad för att likaledes bedriva sillfiske vid Island. De sistnämnda båtarna, som medföra ett 80-tal arbetare, fiskare och sillpackerskor, tillhöra Isländska kompaniet i Göteborg. Detta bolag har beslutit utvidga sin affärsrörelse och ämnar jämte fisket söka knyta en del affärsförbindelser å Island samt där upprätta ett afdelningskontor, hvarför ock dess aktiekapital ökats. En del prover å svenska industriella alster medsändes å de båda trawlarna.

Foto, O. Halldin, Sthlm. Kliché: Bengt Sjöforsparre
AFTÄCKT MINNESVÅRD.

Efter fotograf.
ISLANDSEXPEDITION FÖR SILLFISKE FÄRDIG FÖR AFRESA. Bilden tagen den 2 juli vid Smögen. De båda trawlarna tillhöra Smögen-expeditionen.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Utg.

SOMMARKURSERNA I STOCKHOLM.

Foto. Halldin, Stkhtm.

D:R FRIDTJUV BERG TALAR FÖR SOMMARKURSDELTAGARE Å SKANSEN.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversare Stkhtm—Gbg

EN MÄRKESDAG I JÖNKÖPINGS HISTORIA: SPÄRVÄGSTRAFIKEN ÖPPNAS.

Foto. Rylander, Jönköping.

Fredagen den 12 juli körde Jönköpings elektriska spårvagnar sin första tur, som gick på linjen Södra Svängbron—Stadsparken. Starten var lyckad och bådär godt för framtiden.

Initiativtagare i stadens spårvägsfråga är boktryckaren G. Lundin, och de som eljest gjort mest för arbetets fortskridande äro direktör Hartman samt ingenjörerna Smärt och Reuterswärd.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversare Stkhtm—Gbg

SPEGELBILDEN.

FÖR HVAR 8 DAG AF E. WALTER HÜLPHERS.

Jag har så långt jag mins tillbaks alltid varit nervös med uppdrifven känslighet för det meningslösa och disharmoniska i världsordningen, hvilket ofta beredt mig utsägliga kval. Huru många nätter jag på grund därpå tillbragt med att ligga och stirra i mörkret utan egentliga tankar och oförmögen till hvarje rörelse, nästan slagen med lamhet och pinad af ångesten ända till det abnorma, det vet jag inte, men ofta förefaller det mig som om jag, räknande med dessa vakor, borde vara åtskilliga år äldre än mina jämnåriga, som alltid njutit af en god och angenäm sömn. För öfrigt vet jag ej hvad sjukdom vill säga. Jag har aldrig känt mig mycket stark, men heller aldrig riktigt sjuk. Jag tror, som jag ofvan antyd, att min ofta påkomna nedtryckta sinnesbeskaffenhet haft en djupare grund än kroppslig ohälsa, haft sin rot i något mer än vanlig nervositet. Mina föräldrar och så långt jag förmår se tillbaka alla i min släkt iakttago städse sträng måttlighet och voro sunda och friska människor, bundna vid torfvan, hvarur de dyrkade sitt bröd. Degeneration kan således inte heller anses som orsaken till mina senare olyckor, till hvilka jag själf skenbart varit förvällande. Jag skrifer skenbart, ty, som jag sedan skall påvisa, var jag det i verkligheten ej!

För den drift, som allt mera började att ödelägga mitt lif, skulle jag vilja finna på något vetenskapligt namn, som genom allmängiltighet och pregnans lättare kom människorna att lyssna, minnas och tro, jag skulle till exempel kunna benämna den: drift till destruktion. Just driften att sönderbryta för intet annat skäl än sönderbrytandets egen skull gjorde mig mer och mer till sin lifegne. Jag bröt sönder alla föremål, som kommo mellan mina fingrar, om de voro möjliga att sönderbryta, därför har jag måst låta förfärdiga det, jag behöfver för mitt dagliga bruk, af obrytbar materia. I och för sig själfv vore det af mindre betydelse, men dagligen och stundligen har det varit mig en bitter källa till oro, att jag ej *kan* vara, att jag ej *får* vara som andra människor, och innebär ej denna drift till destruktion så mycken utsäglig fasa, emedan den är i strid med all världsordnings sammanhang, allt tillvarelselöslighets bestånd!

Som man lätt förstår skulle denna lust till förstörelse icke endast yppa sig i förhållande till den rent yttre världen, den måste också ingripande yppa sig i det, som rörde det mentala. Äfven här led jag obotligt under samma sönderbrytandets lust, ej denna analysens öfverdrift, som ändå alltid söker ett mål, min drifts bestämde kännemärke var dess absoluta mållöshet, den fanns till endast för sönderbrytandets egen skull och hvad därutom var existerade inte för mig.

På så sätt kom jag att få namn om mig för lögnaktighet och högsta grad af opålitlighet. Så till exempel blef det mig till sist alldeles omöjligt att hålla en öfverenskommelse af hvad slag som helst. En öfverenskommelse var ju ett samband människor emellan, hvad gjorde nu det att det bandet var enda sättet, på hvilket människor öfver hufvud taget kunna existera bredvid hvarandra, när min drift till destruktion upptäckt detta band, måste det ohjälpligen slitas sönder, och jag blef allt mer en ensam människa, det tystnade allt mera omkring mig.

Man kallade mig obehärskad och tygellös, och jag måste genom de yttre verkningarne ha förefallit så, men var inte också andra människors kärlek och vänskap någonting inom räckhåll för min osaliga drift, opererande med plötsliga, oresonliga och ursinniga, alldeles motivlösa utbrott, som vanligen resulterade i att en kärlek bröts eller att en vän gick ifrån mig i häftig och berättigad vrede.

När jag visste och insåg allt detta, hvarför gjorde jag ingenting för att betvinga mig själf, ja hvarför? Var jag ens medveten om den fara, som hotade mig, förr än det obotliga redan var fullbordadt? Tror någon att om det ståt inom min mänskliga makt att hindra mig från att stiga ut mot ett fall ned i varandets afgrunder, jag då skulle ha gjort det, tror någon, att en människa med drift till lif medvetet steg för steg arbetar på att förinta sig själf? Och dock . . .

Till slut, öfvergifven och ringaktad af alla, hade jag ingen mer än mig själf att fördärfva, och jag skall aldrig glömma den natt då denna tanke fick insteg hos mig. Den kom tyst och len som en vänlig katt i mörkret, smekte sig kurrande och lockande mot mitt bröst, tills jag själf liksom i sömnen och maskinmässigt sträckte ut handen till en motsmekning. Då kom jag plötsligt till sans, och den fasa, som kom svålen på mitt hufvud att sticka och krympa, är utom all beskrifning. Efter den stunden var jag en för alltid jäktad man, ett spöke smög ständigt efter mig i mina spår, jag visste, att om det ännu en gång lyckades hinna upp mig, öfverraska mig och insöfva mig under sin narkotiska andedräkt, så var jag för alltid förlorad.

Som jag förut sagt, hade jag för vana att sönderbryta allt som föll i mina händer och som det stod i min makt att sönderbryta, därför fanns heller ingen rakknif i huset, hvarför endast glimten af en tanke på en sådan en enda gång jagade genom min hjärna. Rakknifven var ett rätt och ohyggligt vapen och skulle som sådant ha mest tilltalat den onaturliga drift, som sökte att bringa mig själf under sig som sitt sista och slutliga offer. Men jag ägde ett annat vapen, omkring hvilket tankarne allt mera frestande och fascinerande började röra sig i beständig ring. Det var en liten revolver af mycket fin kaliber, och under marorna af min mani hade jag räknat ut, att, om jag genom munnen satte en kula upp genom det underifrån rätt svaga skyddet kring min hjärna, skulle mitt lif vara utsläckt fortare nästan, än den svaga knallen ur vapnet slutat att vibrera i de omgifvande föremålen. Ständigt upptog detta lilla blänkande föremål mina tankar, ständigt, ständigt, och jag som förut aldrig vägrat lyda mina impulser, när det gällde att sönderbryta och förstöra, jag kunde nu på intet sätt *förmå* mig till att göra mig af med denna revolver, hur mycket min själfbevarelseinstinkt pockade på att det måste ske.

En morgon vid denna tidpunkt, efter en natt af ytterlig kamp och ytterlig upphetsning, en natt som jag, af fruktan för att i ett stadium midt emellan sömn och vaka bli öfverraskad af spöket, som jäktade mig, tillbragt med att gå fram och tillbaka öfver golvet i mitt rum och i det skumma skenet från en nattlampa, ständigt fram och tillbaka, i samma riktning, en sådan morgon, just som jag lämnade trappan, mötte jag en man i begrepp att stiga upp i huset, där jag bodde, och något i hans utseende kom mig att plötsligt studsas, öfverge min afsikt att gå ut och följa honom i spåren uppför trappan.

Med en oförklarlig känsla af förvåning och motvilja såg jag honom stanna vid dörren till den våning som gränsade intill min, taga fram en nyckelknippa ur öfverrocksfickan, stiga in och efter en kort förvånad blick på mitt ansikte slå dörren i lås efter sig och försvinna. Jag dröjde kvar ännu en stund, hörde hans steg dö bort inåt våningen och böjde mig ner för att läsa namnet på hans dörrskylt. Döm om min häpnad, som nästan närmade sig skräck, då jag där läste mitt eget namn, dock med ett h inskjutet i familjenamnet, ett h, som min namnteckning saknar, döm om denna häpnad, säger jag, då det, som kommit

(Forts. å sid. 667).

SVERIGES MINISTER GÄSTAR CHICAGO.

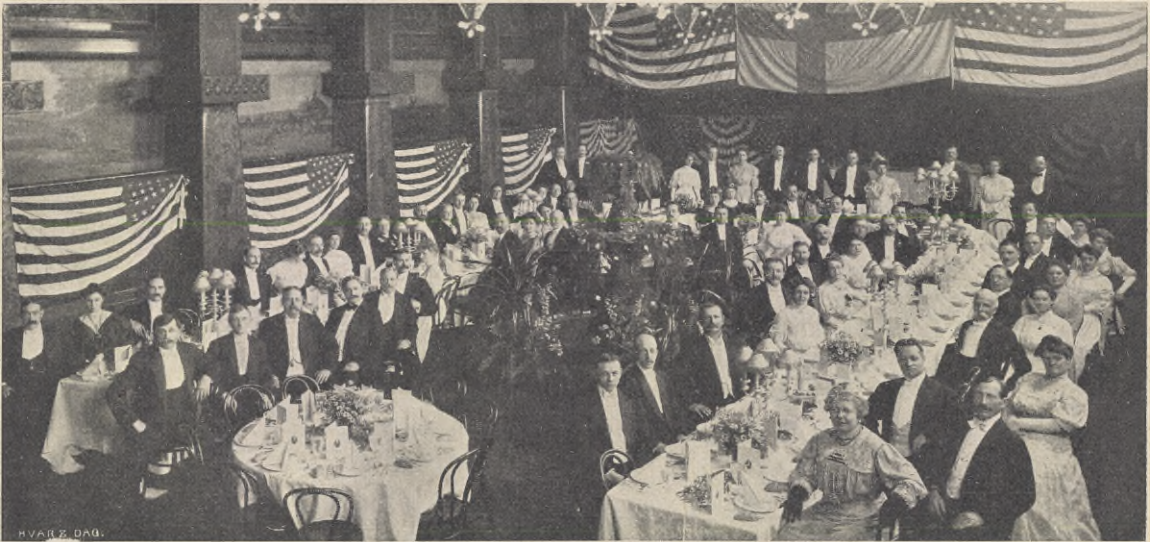
Efter fotografi.

MINISTER LAGERCRANTZ MOTTAGES VID ANKOMSTEN TILL ELLIOTS PARK.

Svenska Nationalförbundets i Chicago fjortonde årliga midsommarsfest, som firades söndagen den 23 juni i Elliots Park, fick en alldeles särskild tosterländsk prägel därigenom att Sveriges sändebud i Förenta staterna, Herman L. F. Lagercrantz bevistade fästen som särskildt inbjuden hedersgäst. Den nye ministern, som höll fästalet, hade tillfälle att tala till en skara svensk-amerikaner på väl 15,000 personer. Till konung Oscar afsändes telegram hvarå svarstelegram följande dag ingick. Dagen hade sin säregna betydelse äfven därför att detta var första gången en Sveriges officielle

representant i Amerika aflagt besök hos svenskarne i Chicago. På måndagsaftonen d. 24 juni gafs bankett för minister och fru Lagercrantz å Chicagos förnämsta hotell, "Auditorium". Hr George E. Q. Johnson fungerade som ceremonimästare. Minister Lagercrantz med fru tillbragte en vecka i Chicago, och voro de därunder vice konsul Lindgrens gäster. Den 30 juni fortsattes resan till Minneapolis, och längre västerut torde färden ej denna gång utsträckas trots det inbjudning utgått både från Denver och San Francisco.

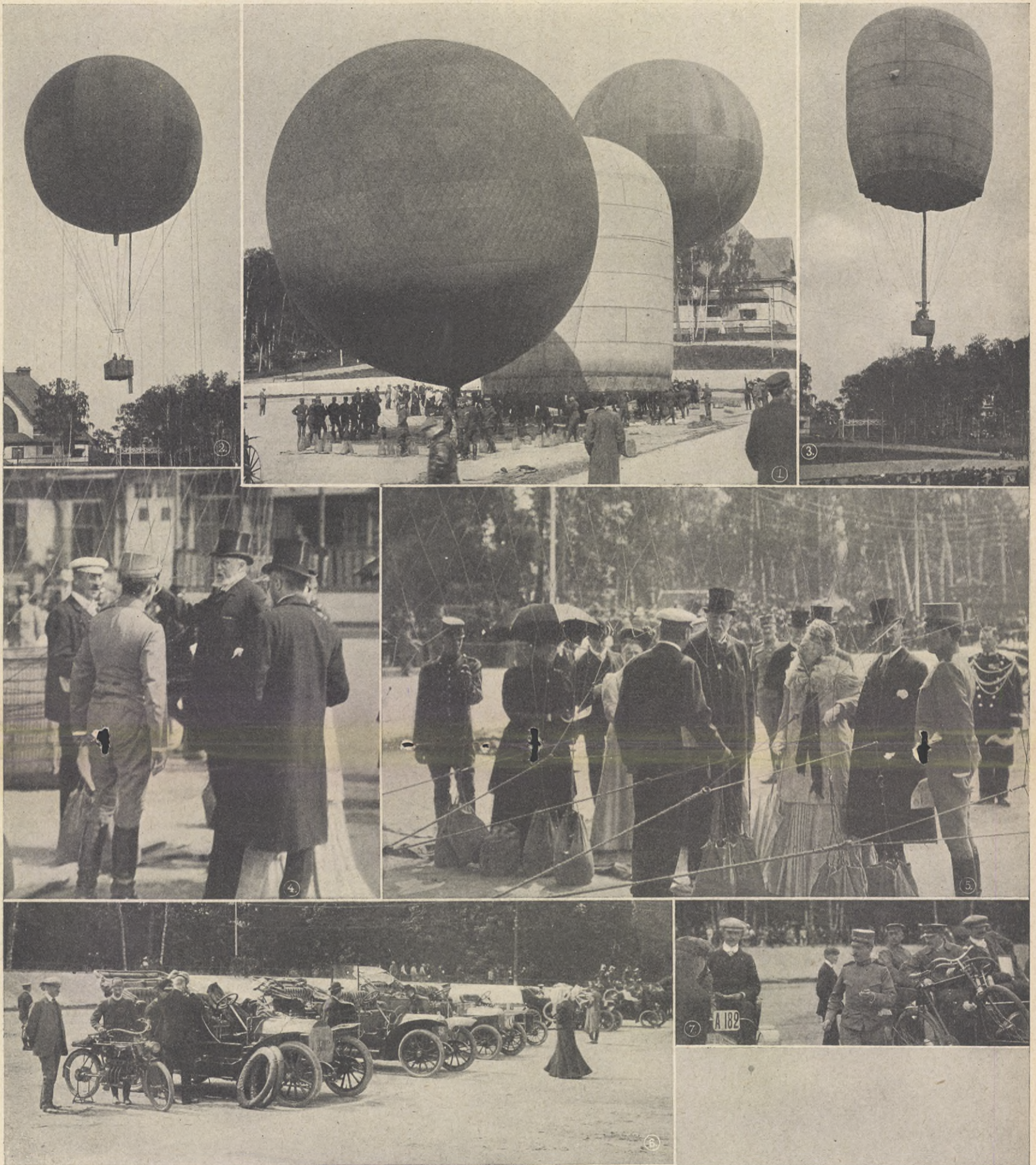
E. W. O.

MIDDAGEN FÖR MINISTER LAGERCRANTZ. Å bilden synas: F. A. Lindstrand, Svenska Nationalförbundets stiftare, pastor Gottfrid Nelson, fru George Johnson, Edward J. Brundage, stadsadvokat, fru Othelia Myhrman, S. N. F:s sekr., minister Herman L. F. Lagercrantz, George E. Q. Johnson S. N. F:s ordf., Charles S. Deneen, guvernör i staten Illinois, fru Lagercrantz, v. konsul John R. Lindgren, dr W. A. Evans, repr. borgmästaren, C. H. Hanson, dansk vice konsul, dr Jacob Bonggren, redaktör, John Ericson, stadsin genjör, Georg Rudebeck bankir, San Francisco, dr Josua Lindahl, museidirektör, Cincinnati, Ohio, F. H. Gade, norsk vice konsul, prof. John R. Örtengren, musikediktör, Samuel Erickson, led. af statslegislaturen, Carl Lundberg, statssenator, Carl R. Chindblom, county-kommissionär.

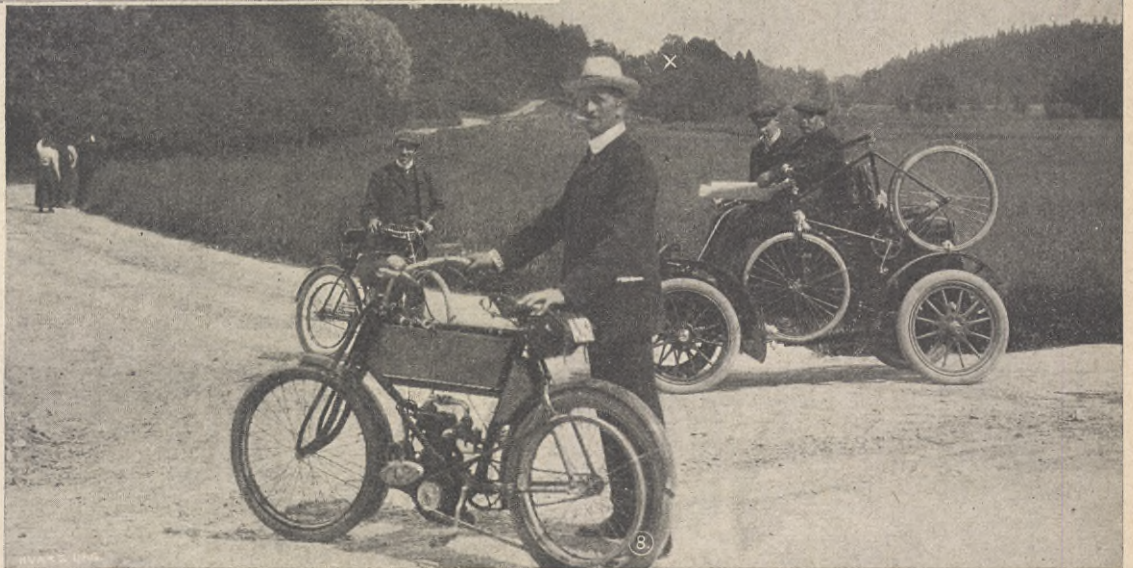
DEN STORA BALLONG-AUTOMOBILTÄFLINGEN.

— 664 —

1. DE TRE TÄFLANDE BALLONGERNA: närmast "Argonaut", i midten "Svenske II", längst bort "Andrée".
2. »ANDRÉE» TILL VÄDERS.
3. »SVENSKE II» GÅR UPP.
- 4-5. KONUNGEN, DROTTNINGEN OCH PRINS EUGEN GÖRA SIG UNDERRÄTTADE OM TÄFLINGENS VILLKOR, START ETC.
6. AUTOMOBILER O. MOTORCYKLAR SOM SKOLA FÖRFÖLJA BALLONGERNA.
7. AUTOMOBILERNA STARTA: i midten synes kapten Amundson.
8. BALLONGERNA HA STARTAT, (Omför X synes en försvinnande ballong). FÖRFÖLJANDE AUTOMOBIL RUSTAD MED VELOCIPED; MOTORCYKLAR.

Andrée-fästen i Idrottsparken. Den rubriken kan man nog utan språkliga skrupler sätta öfver ballonguppstigningen till Andréeminnets ära, om man inte som nödvändigt för begreppet fäst förutsätter människor samlade kring ett bord. Inte var det någon hvardaglig anblick Idrottsparken företedde i det klara förmiddagsskenet. Ute på den gröna planen höllo i rad med de glänsande och polerade automobilerna de kungliga ekipagens smäckra och ele-

Efter fotografier

— 665 —

ganta springare. Och kring de tre imponanta luftvidundrens rötter nere vid jorden vimlade beskäftiga skåror af uniformerade män, beredda att skära af dem. Där syntes kungaparet och prins Eugen med intresse taga del af en på marken utbredd plan, som demonstrerades af en ifrig argonaut.

Af de tre ballongerna drog "Svenske II" genom sin originella form den mesta uppmärksamheten till sig. Det var också den, som gjorde den vackraste himmelfärden. Rakt som en raket steg den oerhörda cylindern hundraåtals meter i höjden. Då syntes redan "Andrée" liten som en boll borta öfver trädtopparna följd af tre automobiler och en motorcykel. "Argonaut", som valde de lägre luftlagren för sin flykt, lyfte sig tio minuter senare. Men det var inte något så lyckligt grepp, och det blef den enda af de tre, som infångades af sina följare.

En fängslande och eggande syn var det, när de skinande benzinbågar efter ett halft paradhvarf kring banan ilade ut genom de hurrande folkmassor, som kantade Idrottsparken, för att på skilda vägar anträda jakten mot okända mål.

Och från flere af förföljarnes sida var det också helt visst vackra sportbragder, som presterades. Man kan inte annat än önska, att alla jubiléer eller äminnelsefäster kunde gestaltas lika mycket i den mans anda, som de åsyfta att hugfästa.

M.

Åf. Zorn. fotograf.

Stående: G. HELLSTRÖM. — B. KRONSTRAND.

Sittande: ANDERS ZORN. — A. H. HÄGG.

När vår celebre landsman artisten *Anders Zorn* nyligen gästade London på hemresa från Mexiko, togs detta porträtt af honom i sällskap med etsaren *Axel Herman Hägg*, den grånade jarlen i svenska sällskapet B. V. i London, och artisten *Bror Kronstrand*, den förnåma londonvärldens pastelltecknare och målare par préférence samt den unge författaren *Gustaf Hellström*, som nyligen från trycket utgaf sin tredje bok "Kaos".

*

Den bekante författaren, ryttmästaren vid Norrlands dragonregemente *Sam F. Arsenius* — en bror till hästmålaren Georg Arsenius, om hvilken H. 8. D. för den 6 jan. innehöll en biografi — fyllde d. 10 juli 50 år.

Efter att 1875 ha antagits som volontär vid Lifregementets husarkår och 77 aflagt studentexamen, blef A. 78 underlöjtnant vid Jämtlands hästjägarekår, samma regemente som nu kallas Norrlands dragoner. Löjtnant 87, ryttmästare af I klass och skvadronchef 94.

Som författare har Arsenius sin stil och ställning för sig. Det arbete som först skaffat honom popularitet är väl hans synnerligen originella och roande studier om "Mannens klädedräkt". Men hvilket ämne han än tar upp, förstär han att förlåna det en egendomligt fantastisk charme. Det är alltid den verserade resenären, intelligensen up-to-date, vi möta och fångas af. Och medan bläcket torkar händer det rätt ofta, att han tar till penna eller ritstiftet. Bland allt det myckna Sam Arsenius hinner intressera sig för dominerar hippologin. Speciellt har han studerat ädel hästafvel.

F. o. Lundmark. Uncä.

Klisché: Bengt Sjöström.

SAM ARSENIUS.

50 år den 10 Juli.

(Forts. från sid. 662).

mig att så plötsligt ändra mitt beslut att gå ut, var en fullständig ltkhet mellan våra ansikten, vår kroppsbyggnad och vårt sätt att stå och gå. Dock hade det vid första åsynen, och hvilket jag sedan också fann att det bekräftade sig, tyckts mig se ut till att vara snarare en spegelbild än en afbild af mig själf, själf är jag nämligen af naturen vänsterhänt och håret nedfaller hufvudsakligen åt vänster sida, då motsatta förhållandet syntes mig äga rum hos min dubbelgångare.

Detta i och för sig ej så öfvernaturliga faktum kom mig emellertid inne på mitt rum att reflektera öfver ett förhållande, som annars aldrig skulle ha inträngt i min tanke. Jag kom att tänka på, att den väning, som jag själf bebodde, måste vara fullkomligt lika den på andra sidan skiljeväggen, hvilken lägenhet innehades af min namne, men så, att denna också var en spegelbild af min egen, ett mindre rum, en matsal och så vidare räknadt från den vägg, där jag stod och lyssnade efter hvarje ljud. Det förekom mig som en naturnödvändighet, att min granne för sin del måste ha upptagit rummet på andra sidan denna vägg, att han gick, stod, kom och stannade i förhållande till mig och denna vägg som min spegelbild till mig och den obevekliga spegelskifvan. Ja, i ett ögonblick blef det mig med en obehaglig, varm förnimmelse i kinden klart, att han stod precis på samma sätt som jag på motsatta sidan om väggen, att vi stodo precis likadant, precis kind mot kind och öra mot öra och lyssnade efter hvarandra. Jag intogs af en fasa, om hvilken jag ej vågar hoppas att jag kan ingifva någon föreställning, emedan någon annan helt säkert aldrig delat mina erfarenheter i denna stund. Jag ville störta bort, och jag stod förlamad och mot min vilja bunden vid denna vägg, fängslad med oförklarliga och osynliga kädjor, som jag ej kunde slita.

Till slut slapp jag dock lös, i det jag kände mannen därinne aflägsna sig från väggen. Jag gick och satte mig vid mitt skrifbord och var viss om, att han därinne gjorde precis på samma sätt som jag, ständigt på samma sätt som jag, men alltid som spegelbilden, han från höger och jag från vänster, han med

höger hand och jag inne på mitt rum alltid med den vänstra.

Att mina föreställningar voro en a't af öfverupphettade inbillningar? Man skall snart komma under fund med att så ej var fallet.

Af någon ömsesidig drift undveko vi beständigt att möta hvarandra, men aldrig håller förlorade jag känningen af honom och känningen af hvad han tog sig till. Vanligen hade vi alltid en husrad emellan oss, när vi rörde oss ute på gatan sida vid sida, åter hade vi liksom en spegelskifva emellan oss, och denna spegelskifva ställde sig i vägen mellan oss som en ogenomtränglig mur hvar gång jag, fattad af raseri, ville genom en tvärgata gå emot honom för att på hvad sätt som helst få ett slut på denna ohyggliga tillvaro. Hvad stod i min väg? Endast den tomma blåa luften, och ändå mötte jag en mur som obevekligt tvang mig att vända. När han gick åt höger, måste jag aflägsna mig åt vänster och tvärt om, och aldrig kunde vi komma hvarandra närmare än vid väggen mellan våra rum, där vi ofta möttes öra vid öra för att långa stunder i olidlig motvilja stå och lyssna efter hvarandra.

Jag gjorde nu en upptäckt, som snarare borde ha ingifvit mig glädje än något annat, och dock blef det mig till en ny källa af oro, ofta drifven ända till förtviflan. Egentligen var det ett tecken på tillfrisknande, ett tecken på befrielse från den drift till destruktion, som jag ofvan beskrifvit, emedan jag numer kunde behålla en hel del bräckliga föremål i mitt rum, utan att någonsin frestas att förstöra dem, under det att andra blefvo mig förhatliga ända till den grad, att jag måste göra mig af med dem. Och så småningom uppfattade jag orsaken: jag fick ej behålla något som ej hade sin motsvarighet hos min spegelbild på andra sidan väggen.

Denna slutsats gaf mig nu i hast lösningen på det gåtlyllda i en hel mängd fenomen ur mitt föregående lif, men den medförde obevekligt en annan: *Det var jag själf, som var spegelbilden till min granne, det var han, som var viljan och värkligheten, det var jag som var den tvingade och skenet.*

(Forts.).

DUR OCH MOLL.

FÖR HVAR 8 DAG AF H-DUR.

Eva Mörk vandrade genom de människofyllda gatorna från arbetet hem till sitt. Fastän hon var midt uppe i vimlet, hörde hon människosorlet som från ett aflägsset fjärran nå fram till sig, ty reflexioner, som ej hörde hemma i stemmet, sysselsatte hennes tankar.

Hon var en kvinna på några och trettio år, hon hade sett mycket af lifvet, erfarit en del, arbetat strängt och tillåtit sig föga njutning. Hon var också af det slaget, som ej fann njutning i hvad människor i allmänhet kallade nöje, hon hade sin mening för sig, och hennes smak delade få. Männerna kallade henne själfständig och hade ganska mycken respekt för henne, men länge uppehöll de sig icke med henne utan lämnade henne med glädje för kvinnor med gladare väsen och böjligare natur.

Eva Mörk drömde ej, de voro redan längesedan skrinlagda, ungdomens ljusa, lyckliga fantasier, men hon reflekterade allvarligt och tankfullt öfver lifvet och dess lyckomöjligheter, som så sällan nådde sitt mål. I de frusna reflexionerna blandade sig en underbar stämning från våren, som låg i luften, och som brusade, svällde och ville fram såväl i människornas hjärtan som

på jorden. Hon kämpade med hela sin kraft emot, inte för allt ville hon, att vårstämning och vemodig längtan skulle få makt med känslorna, hon visste hur menligt allt sådant där var för arbetet och den stilla hvardagliga ron.

— God kväll, Eva, hvad jag sprungit för att få tag på dig. Du skenar ju i väg, så att människor rent af vänder sig om efter dig.

— Gör jag? Det visste jag inte själf af. Har ju intet, som väntar mig därhemma, ju visst, ensamheten och tankarna. Så otacksamt att glömma bort sina trognaste vänner.

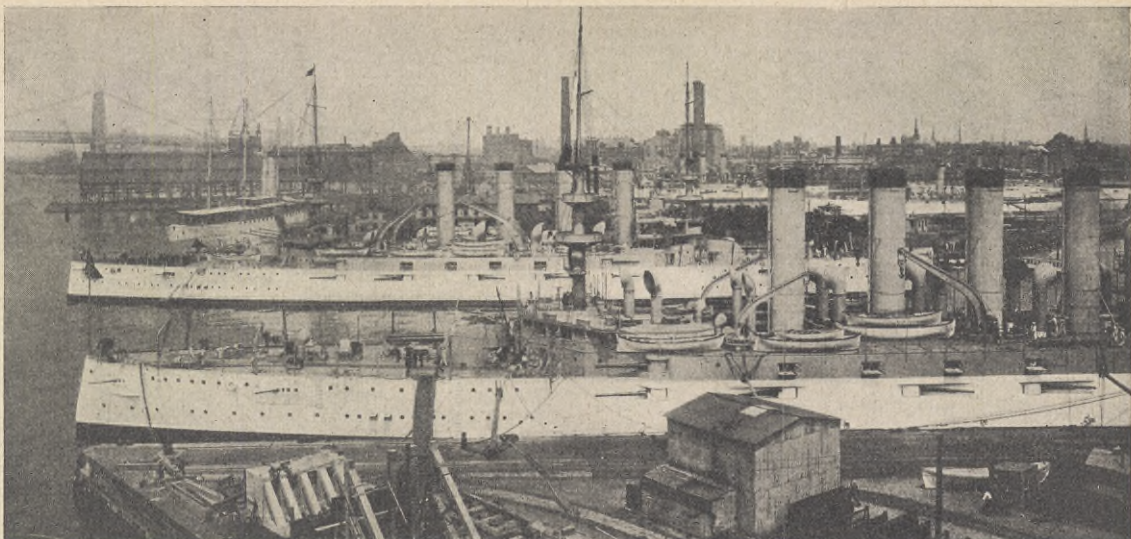
— Så bittert du säger det där, Eva. Jag kan ej stå ut med att höra dig tala så. Följ med hem till oss, lilla du, vi ska försöka göra det lite hemtrefligt och varmt åt oss. Det är kyligt om kvällarna, fastän våren tycks vara i antågande, — lilla fru Brands ton var enträgen, hon lade vänskapfullt sin arm i vännens.

— Tack, jag följer dig, jag har ej mycken smak för mitt eget sällskap i kväll. Du tänder upp en brasa åt oss, inte sant, så kunna vi språka förtroligt?

— Jo, jo visst — fru Brand drog på orden. Jag

(Forts. å sid. 670).

JAPAN OCH FÖRENTA STATERNA.

VY AF NEWYORKS FLOTTSTATION. Å bilden synas krigsfartygen "Colorado", "Pennsylvania", "Connecticut", "Celtic" och "West Virginia", alla färdiga för ögonblicklig atresa.

Spionaffären i Kalifornien — då en japansk officer greps på bar gärning just som han höll på att fotografera ett fort — kan få mycket allvarliga följder.

Förenta staterna såväl som Japan söka gifvetvis lugna världen med allsköns försäkringar; men samtidigt härmed föranstalta båda länderna om sådana rustningar, som mest likna förberedelser för ett när som helst väntadt krig. De med förhållandena i Västern bäst initierade hålla före, att ett krig mellan de nämnda staterna blott är en tidsfråga.

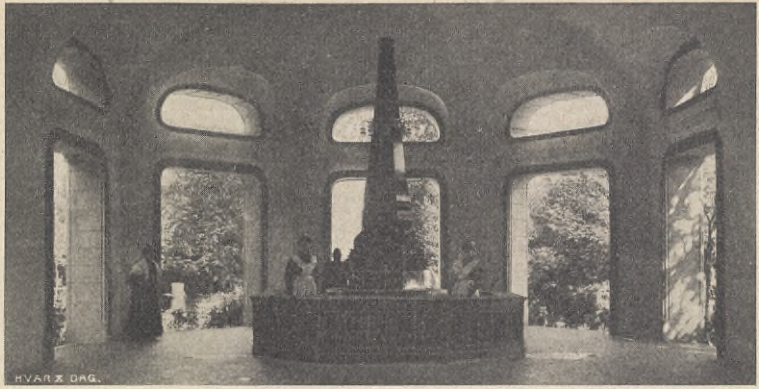

AMERIKANSKA MATROSER ÅTERVÄNDA OMBORD Å SINA FARTYG I NEW-YORKS FLOTTSTATION. ARSENAL I CAVITE, nära Manila; skall bli basen för Förenta staternas åtgärder vid Stilla hafvet.

EN MONDÄN TYSK HÄLSOKÄLLA.

Bonifaciusbrunnen vid Bad Salzschlirf är en uppgående stjärna på hälsokällornas firmament, hvar för några bilder härifrån torde kunna vara af intresse. Ryktet om Bonifaciusbrunnens hälsobringande verkan har redan lyckats hitlocka åtskilliga svenskar.

Salzschlirf är en liten by — med ett par hundra små hus för invånarna och ett 30-tal hotell och villor för kurgäster — belägen i Hessen-Nassau en half timmes väg från Fulda. Vi svenskar kunna visserligen inte falla i extas öfver ställets läge och natur eller instämna i ropet "wunderschön", utan nöja oss med det lindrigare uttrycket "wundernett". Själva byn — kuranstalten inberäknad — ligger i en dal, genomskuren af floderna Altfell och Lauter, hvilka här flyta samman och bilda Schlitzfluss. Dalen begränsas af till största

Efter fotograf.

BONIFACIUSBRUNNEN.

Kitché: Bengt Silfverparre.

att vara endast åskådare, ett egendomligt intryck att se alla dessa människor, hvar och en med sitt vatten-

glas i handen, vandrande omkring i den stora, utomordentligt vackra parken och då och då stannande för att med en mer eller mindre undertryckt grimas ta en klunk ur halsobägaren. Musikkapellet gör under tiden sitt bästa för att med muntra dans- och operetmelodier hålla humöret uppe.

Salzschlirf har i år äran af en "krönt" badgäst — änkedrottning Carola af Sachsen. För oss svenskar har hon ju ett särskildt intresse såsom dotter till prinsen af Vasa och sondotter till Gustaf IV Adolf. Drottning Carola är ytterst populär, och på hennes hjälpsam-
Frigga Carlberg.

Efter fotograf.

BADHUSET.

Kitché: Bengt Silfverparre.

delen med barrskog bevuxna berg. — Klimatet är mildt med torr luft. Hälsokällorna i Salzschlirf tillhöra de kalla, kolsyrehaltiga koksaltkällornas grupp, och deras vatten erbjuder, "enligt läkarvetenskaplig erfarenhet" det bästa, af inga andra mineralkällor öfverträffade botemedlet mot reumatism, gikt och njursjukdomar.

Kinderbrunnen — från början borrhärd för att ur Bonifaciusbrunnen, som i medeltiden användes till saltsjuderi, afsöndra det "vilda" vattnet — begagnas med god verkan af barn, som lida af skrofler eller rakitis. Tempelbrunnen är starkt järnhaltig. Vid Schwefelbrunnen är en Gurgelhalle inrättad för dem, som lida af åkomor i hals, näsa o. s. v.

Salzschlirf har i år omkring 3,000 kurgäster, och det gör på den utomstående, som är lycklig nog

det berättas här många exempel
het och välvilja.

Efter fotograf.

DROTTNING CAROLAS EKIPAGE.

Kitché: Bengt Silfverparre.

(Forts. från sid. 667).

vet ej om Uno stannar hemma, men troligen gör han det inte. Den klubben, den klubben, Eva, den tar alla hans fristunder.

— Att han kan nännas låta klubben stjäla alla fristunderna från dig; det låg en viss skärpa i Eva Mörks ton.

— Åh, kära du, sådant får man finna sig i och, för öfrigt, han har nog tid för mig också. Inte går det någon nöd på mig, inte. Se så, nu äro vi hemma!

Anna Brand öppnade porten och vände sitt leende, rosiga ansikte upp mot vännen. Det låg ett sådant jubel i det ordet — hemma —, då hon uttalade det, och ett skimmer af belåtenhet lyste öfver hela hennes lilla varelse. Klängen af det ordet gick genom den ensamma kvinnans själ som ett ackord i moll. Hemma, hemma, hvilken längtan, hvilket vemod låg det ej i detta enda ord för henne — för den andra, hvilken glädje och lycka!

Frun i huset blef strax upptagen af tusende små bestyr, så snart hon satte foten inom hemmets tröskel. Jungfrun kom med hemlighetsfull min och bad att få tala med frun. Det var visst något i olag, ty husmoderns nyss så klara panna mulnade synbart till för ett par ögonblick, men snart ljusnade den åter, då barnen kommo och ville berätta sina bedrifter och tilltag under mammans bortovaro. Hon bejakade småttingarnas berättelse med ett och annat: "hur, jaha, jaha", några frågor blef det aldrig tid att besvara, än mindre blef det tillfälle att förklara eller rätta de smås oriktiga uppfattningar, det var bara att höra på, nicka och le. Längre varade inte sämjan. Den minsta lilla, en tös på två år, tyckte sig antagligen förbigången af sina bägge bussar till bröder, som bättre förstodo hålla sig framme, och gaf sig till att skrika argt och ihållande. Fru Brand försökte göra sin min barsk och uppmanade lill-Anna att vara tyst, men det syntes ha alldeles motsatt verkan, ty nu lade sig lill-Anna rak lång på golvet, sparkade och skrek, under det den sex-årige storordige Karl och hans fyraårige småförmumstige bror i munnen på hvarandra sökte öfvertyga den främmande tanten om huru stygg och vrång lilla syster var. Lill-Anna bara skrek. Då tog fru Brand sin lilla på armen och bar ut henne under smekningar och löften om allt möjligt vackert och godt, om hon bara ville tiga, ty nu kom pappa strax hem. Detta sista tycktes vara det mest effektiva, ty lill-Annas tjut dogo bort till snyftningar och tystnade småningom alldeles.

Eva Mörk lade ifrån sig hatt och kappa, och så drog hon en liten suck med undran om inte Anna var nervös. Nog var hon söt den lilla leende kvinnan med husmodersminen, men inte var hon någon uppfostrarinna. Ånej, nog hade hon tänkt sig att det skulle se ut på helt annat sätt i ett hem, där det fanns barn. Hon ordnade håret framför spegeln, lade märke till, att de hvita strimmorna ökats, och att den fina rispan mellan ögonbrynen var på väg att utveckla sig till en fåra, som gaf ansiktet ett strängt uttryck. Hon kände knappast igen sitt eget gamla jag, där hon stod och mönstrade sitt ansikte i Anna Brands tamburspegel. Jämförelsen mellan hennes egen och vännens bild var outhärlig. Hon såg med ens att hon blifvit en gammal kvinna samman med ensamheten och tankarna, medan den andra, värmd af hemmets sol, bibehållit sin ungdom.

Hon gick in i salongen, följd hack i häl af gossarna, som voro måna om att den främmande tanten skulle riktigt komma underfund med hurudana präktiga och kavata karlar de voro. De kunde allt upptänkligt, de fantiserade öfver sin egen styrka på det mest otänkbara sätt och berättade om halsbrytande äfventyr, där de spelat hjältens roll. En och annan gång kommo de inte riktigt öfverens, men den minste fo-

gade sig alltjämt med ett ängsligt — "ja, så var det" vid en hotande blick från store bror.

Där Eva Mörk satt och med ett halft öra hörde på småpojckarna, utan att kunna följa med i deras tankegång och utan att förmå deltaga i deras skrytsamma prat, såg hon klart dessa små storkaxar i framtiden som hänsynslösa, hårda egoister, så vida ej lifvets skola med de stränga lagarna förmådde röja undan den grund, som redan var lagd, och börja om arbetet från början. Ett vemod, blandadt med en isande kyla och otrefnad, smög öfver henne i det hem, därifrån hon tänkt låna litet värme med sig ut i ensamheten. Hon ryste omedvetet, då ett minne från den tidigaste ungdomen steg upp i hennes tankar. Det var ett minne, som hon aldrig själf "ville minnas" och likväl kom det — i ensamma stunder, i det bullrande stimmel ute bland människorna — alltid, alltid, till och med då arbetet kräfde alla hennes tankar, all hennes kraft. Det kunde så skickligt kila sig in mellan de långa sifferkolumnerna och de mekaniska satserna i affärsbrevet. Eva Mörk var rädd för det minnet, ty det grumlade hennes tankar och tog hennes kraft. Det låg som i luften här, ty det var förknippadt med de båda människor, som bildade detta hem.

Inte var det den lilla glada Anna Vilén, som den begåfvade kandidat Brands blickar hvilade på, då hon själf och dessa båda, som nu voro man och hustru, i ungdomen gjorde hvarandras bekantskap. Kandidat Brand sökte dagligen de båda flickornas sällskap, och kamraterna började tala om dem. Hvem det var hans intresse gällde, det tviflade man aldrig på, det låg ju i så klar dag. Inte kunde för öfrigt han, den begåfvade mannen, få någon, som bättre passade åt honom än Eva Mörk. Visst var hon styf i ryggen och nog hade hon sina åsikter, som inte alltid stämde öfverens med deras egna, men man kunde ju inte neka till, att det var stil på henne.

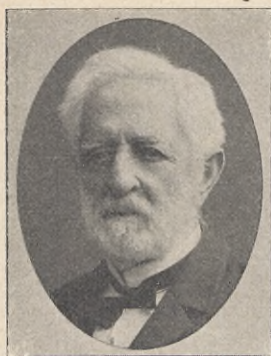
Så hade någon tid gått, och de tre unga voro dagligen samman. Det var kandidat Brand och hon som talade. Anna log mest åt allt hvad de sade. De talade om sina kraf på lifvet, på kärleken, deras anspråk på henne — på honom, som de skulle kunna älska. Ibland kommo de i dispyt, det var mest, då hon satte upp lika höga fordringar på mannen som han på kvinnan. Han påstod hon hade för höga anspråk, och hon besvarade hans anfall med att referera hans egna ej just anspråklösa yttranden beträffande den kvinna, som skulle dela hans lifsöde. Det behöfdes ibland Annas välvilliga medlande, för att striden ej skulle bli för het.

Så var det något, som Eva alltid mindes med missräkning och undran. Det hände oftast, att de först följde hem Anna Vilén för att sedan på tu man hand vandra vid hvarandras sida den tämligen långa vägen till Evas hem. Men då var det alldeles som om samtalet ej mera ville komma in i de gamla spåren. Det föreföll, som acknade det sitt behag, då inte Annas friska skratt ackompanjerade deras roster. Så kom en afton, de gingo ensamma den välkända vägen. De hade disputerat och stodo ännu smått i harnesk mot hvarandra, kinderna hade hög färg och ögonen blixtrade. De filosoferade öfver den grå hvardagligheten. Hon var ifrigast, hon lade ut en jämförelse mellan hur människorna togo lifvet och fingro ingenting annat ut af det än tomhet och småaktighet och hur de skulle kunna ta det, om de bara orkade, bara ville, och få ut allt af det — lyckan. Hon märkte ej hur han småningom slappnade till och hur hans ansiktsuttryck blef trött och likgiltigt utan fortsatte att tala, till dess han häftigt afbröt henne:

— Allt det där är nog bra, teorier alltsamman, men få se, hur länge det håller streck i praktiken. Skall jag säga er min tanke? — Den människa är lyckli-

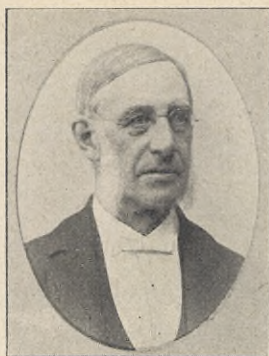
(Forts. å sid. 672).

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

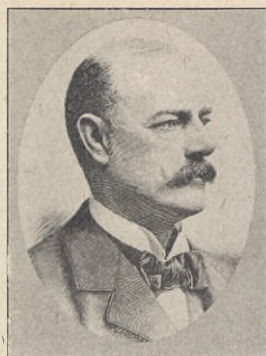
G. M. NERMAN.

Majoren och distriktschefen Gustaf Magnus Nerman i Upsala fyllde den 6 juli 80 år. Stud.-ex. 46, löjtn. 52, kapten 59, byråchef 70—75, major och distriktschef 75 afsked 99. Led. af stadsfullm. i Stockholm 66—83, af Drätselnämndens första afdelning 67—83. Utöfvat ett betydande författarskap.

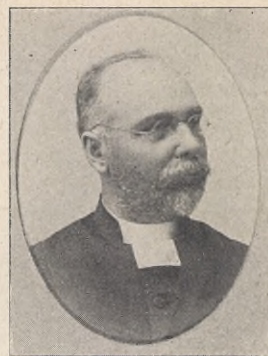
G. N. DONNER.

80 år fyllde den 3 juli f. länsnotarien Georg Niclas Donner i Visby. Stud.-ex. 46, ex. till rättegångsverken 52, bokhållare och registrator vid Riksbankens adelningskontor i Visby 58—79, ombud-man därstädes 79—81, ordförande därst. 93. Länsnotarie i Gotlands län 61—02.

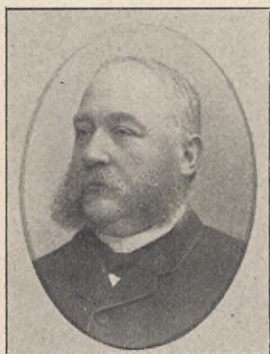
Å. H. NORDENFELT.

60 år fyllde den 14 juli disponenten för Höganäsverken kapten Åke Nordenfelt. Underlöjtn. vid Svea Lifgarde 68, vid Vendes artilleri 70, kapten i reservart. 90 afsked ur krigstjänsten 97. Attaché vio Legationen i London 72—73. Led. af Riksd. A. K. 87—90. Disponent och chef för Höganäsverken sedan 90.

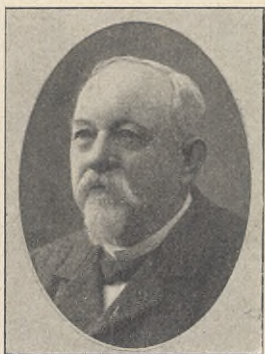
A. N. BECKMAN.

Kontraktsposten Anders Niklas Beckman fyllde den 20 juli 50 år. Stud.-ex. 78, prästvigd 82, kyrkoh. i Ferglanda 93, kontraktspost i Vesta Dals kontrakt 1906, folkskoleinsp. i Dalsland 03—05. Ordf. i styr. för Dalslands folkskoleinsp. i styr. för Dalslands Förmånesför., kommunalman.

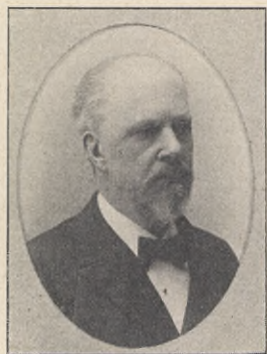
S. S. TRYSÉN.

F. d. jägmästaren Stefan Sigge Trysén fyllde den 13 juli 75 år. Jägmästare i Enköpings revir 69—97. F. d. landstingsman, ordf. i kommunalstämma och nämnd, f. d. led. af kyrko- och skolråd, af brandstodskommittén, i styr. för Trögds härads sparbank m. m.

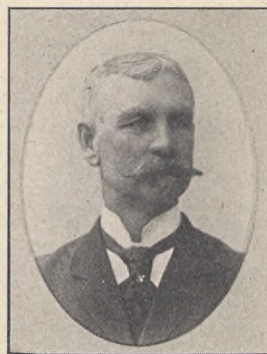
N. ÅKESSON.

70 år fyllde den 14 juli v. härads-höfding Nils Åkesson, Svedala. Stud.-ex. 60, ex. till rättegångsverken 67, v. härads-höfd. 70. Ordf. i Svedala komm.-nämnd 78—01, i Svedala sparbank från 79, i Svedala sockerfabr. A. B från 94, led. i styr. för Svdsv. Kredit A. B. 96—07, ordn.-man i Svedala municipalsamhälle 99—07.

C. O. WARFVINGE.

Förste landtmätaren Oskar Warfvinge i Visby. fyllde den 11 juli 70 år. Stud.-ex. 62, kommissionslandtm. 77, förste landtm. i Gotlands län 93. Ordf. i Gotlands läns lanosting 1900. ordf. i Visby stads ullm. 03, i Gotlands läns hus-hälnings-sällskap 01. Verkst. dir. i Roma sockerfabriks A. B. sedan 99.

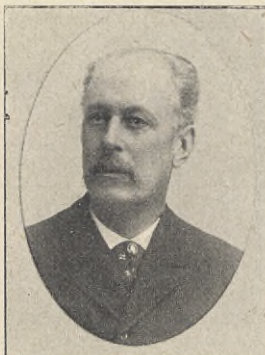
K. LANDBY.

Stationsinspektör Karl Landby fyllde den 15 juli 60 år. Anställd i Bergslagsbanans tjänst sedan 72, stationsinspektör i Agnesberg sedan 80. Sedan 83 ordf. i Angeredes sockens kommunalnämnd, skolkas-sör, flerårig medlem i skolrådet, bevilningsberedning och taxerings-nämnd.

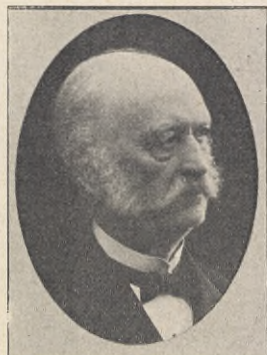
C. W. APPELGREN. †

Prosten och kyrkoherden Carl Wilhelm Appeltgren afled i Stehag den 29 juni. Född 26, stud.-ex. 45, prästvigd 52, kyrkoherde i Stehag 61, kontraktspost i Onsjö kontrakt 90, afsked som prost 97. Ombud för Svanska prästerskapets byggnadskassa.

C. G. P. GÖTHE. †

F. d. öfverjägmästaren Carl Gustaf Per Göthe afled d. 5 juli i Borgholm, 72 år gammal. Öfverjägmästare i Smålands distrikt 89—1900. Ordf. i Kronobergs läns jaktvårdsför. Framstående jägare o. skogsodlare. Mång-årig hufvudman i Kronobergs läns sparb. och led. i dess styr.-led. i dir. i Skånes Ensk. B. afd.-kontori Vexjö.

T. A. H. CARLSTEIN. †

Den 27 juni afled i Mariestad kronolänsmannen i Binnebergs tingslag, Thure Axel Hjalmar Carlstein 71 år gammal. Stud. ex. 56, jur. ex. 64. Utn. till kronolänsman i Binnebergs tingslag 75. Ordf. i taxeringsnämnd o. beviln.-beredning. Hufvudman i Mariestads sparbank.

S. J. SANDQVIST. †

Den 25 juni afled i Hudiksvall borgmästaren Svante Johan Sandqvist. Född 42, stud. ex. 62, hofrätts x. 66, rådmän och magistratssekr. i Sala 72, rådmän i Hudiksvall 75, borgmästare i Hudiksvall 76. Ordf. i styrelsen för A. B. Hudiksvalls bank, ordf. i landstinget. Led. af Riksd. F. K. m. m.

(Forts. fr. sid. 670.)

gast, som kan finna sig i lifvets förhållande, gripa fast om det, som blir henne gifvet, och inte famla med bägge händerna i fria rymden efter ouppnåeliga höjder. Ni hör till den grupp af människor, fröken Mörk, som inte kan finna er, ni reflekterar öfver allt, lifvet, människorna, lyckan. Ni har klart i ert huvud, kanske i ert hjärta också, hur allt skulle se ut för att ha utsikter att nå fullkomligheten, men därför kan ni inte omdana världen och människorna. Vi män äro nu en gång som vi äro, vi föredraga det omedelbara utan alla dessa om och men, som tråka ut oss. Ni har för stora kraf, ni kommer alltid att gå på sidan af lyckan, ty ni ser i allt ofullkomligheten och anklagar hela världen för att den inte är hvad den skulle kunna vara. Däri ligger just felet. Å, alla dessa reflexioner, för att icke säga spekulationer, tror ni inte vi män ha nog af dem i arbetet?

Omslaget var så hastigt, men hon förstod, hur det var. Han var trött, han orkade inte med, ville inte följa de teorier, som han så ifrigt förläktat såsom sina bestämda åsikter i det verkliga lifvet. Tillämpningen var honom för ansträngande och tröttsam —

Eva Mörk afbröts i sin tankegång af en skarp ringning. Nu först kom husets fru till rätta.

— Kära du, ursäkta, ack barnen, ser du Eva, ropade hon i förbifarten och log sitt vänligaste leende, såg sig i tamburspegeln, jämkade litet på frisyren och sprang aft öppna för sin man.

Eva hörde, hur de möttes därute. Han talade i skämtsamt ton, som när man talar till ett barn, han kallade henne morskumman, och nu smekte han visst henne, ty hon skrattade halft generadt och lyckligt och kallade honom i sin tur "gamle gossen".

— Vi ha främmande i kväll, Uno, rart främmande, hörde hon Anna Brands vänliga röst, och så kommo de in till henne. Ett ögonblick stelnade mannen till, men blott för ett ögonblick, ty i nästa var han den älskvärda sällskapsmänniskan.

— Det var en öfverraskning, det låg en något konstlad entusiasm i hans röst.

Han lyfte upp gossarna en på hvart knä, och så började det skrytsamma pratet på nytt; pappa deltog i det, uppmuntrade med ett och annat utrop af förvåning öfver mandaterna. Fru Anna försvann åter, men kom snart tillbaka med besked, att maten var serverad. Hennes man konstaterade det förtjänstfulla i att ha skaffat sig en punktlig hustru, ty han måste vara på klubben precis nio. Måltiden förlöt under obetydligt kallprat om ett och annat, då och då afbrutet af skrik från barnkammaren, lyssnande om det var något på färde, menande, leende miner öfver att det endast var gossarna, som kommo i lufven på hvarandra.

— De äro sådana präktiga karlar, ser fröken, just i den åldern, då man börjar känna den manliga styrkan och öfverlägsenheten i sitt medvetande — han begagnade alltjämt en nedlätet skämtsamt ton, som i Eva Mörks ögon inte alls klädde honom.

Kunde hon verkligen en gång ha älskat denne alldaglige man med det intetsägande leendet på läpparna? Hon jämförde honom med hvad han en gång varit och kände grämelse öfver att han ej blifvit den han skulle kunnat bli, om han bara velat.

Man reste sig från bordet, utbytte några artighetsfraser, och så tog herrn i huset afsked under åtskilliga ursäkter för det han till sin ledsnad nödgades lämna så angenämt sällskap. Han nöp hustrun i den runda kinden och blinkade skälmaktigt åt henne, det var för henne tydligen ersättning nog för det sällskap, klubben hvarje afton beröfvade henne.

— Nu ska vi prata, men först måste jag ge besked om att husan sitter hos barnen tills de soмна. Vill du gå in i salongen ett ögonblick, jag kommer strax.

Strax var visst ett mycket tånjbart begrepp efter lilla fru Brands mening och, då hon slutligen kom, tycktes hon ha svårt för att slå sig till ro.

— Aek, kära du, jag hade ju lofvat dig en brasa. Vill du, så skall jag — —?

— Åh nej, snälla Anna, klockan är mycket, jag sitter endast en stund. Man har svårt att vara uppe länge om kvällarna, då man har mycket arbete.

— Så synd, och jag, som ändå sitter uppe till Uno kommer. Det vore så roligt för mig att få sällskap för en gångs skull.

Anna Brands panna lades i små veck.

— Du har inte haft mycket treffligt här, Eva, men så är det, då man har man och barn, de ta alldeles tiden ifrån en. Men det är godt att känna sig vara till nytta. Hon funderade ett slag och så kom det med själföfbräelse: — Och du som tänkte få litet hemtrefnad och en förtrolig pratstund — åter höll hon upp, tycktes fundera på nytt, och sade sedan naivt: — Vet du, Uno säger alltid, att kvinnor sådana som du aldrig bli tillfredsställda, ha för skarp blick. Det är väl därför, kan jag tänka, som du inte blifvit — — jag menar, som du inte gift dig?

— Kanske det.

Anna Brand flyttade sig förtroligt närmre och såg deltagande upp i vännens ansikte: — Vet du, sade hon lågt och hemlighetsfullt, då vi voro unga, trodde jag alltid att Uno tyckte om dig — —.

Eva Mörk tänkte, att den meningen var hon inte ensam om, men det sade hon inte, det hade varit en alltför stor kränkning åt de gropiga kinderna och de strålände ögonen.

— Och så var det lilla mig han höll af. En sådan lycka hade jag aldrig drömt om.

— Du är lycklig, Anna?

— Som ingen annan. Skulle man ej vara lycklig öfver att få en sådan man som Uno? Du vet inte, hur rar han är, så fördragsam, aldrig bråkar han, är alltid glad och vänlig. Skall du gi nu? Så synd, just nu, när jag är litet ledig. Stackare du, som nu skall ut i ensamheten!

* * *

Eva Mörk vandrade hemåt, försjunken i djupa tankar. "Stackare" hade hon sagt, den lilla glada husmodern med det ljusa leendet. Var det verkligen sannt, var hon en stackare? Ansåg hon då vännen, som hon så nyss lämnat, så afundsvärd?

Kanske och kanske inte.

Men hon var nöjd och belåten, såg lifvet i ljusa färger. Hennes lifs melodi gick i dur, den hade den klara, ljusa klang, som stämmer sinnet i harmoni med människorna, som de gå och stå, med lifvet som det är, under det i hennes egen natur mollklangens vemod och omätliga längtan låg på djupet från födelsen.

VIII ÅRG. 42^A HÄFTET INNEHÅLLER:

Julius Juhlin. — Otto G Wetterstrand — Prins Sigvards dop. — Svenska bilder. — En märkesdag i Jönköpings historia: spårvägstrafiken öppnas. — Sommarkursarna i Stockholm. — "Spegelbilden" af E. Walther Hülphers. — Sveriges minister gästar Chicago. — Den stora ballong-automobil-täflingen. — Anders Zorn i London. — Sam Arsenius — "Dur och Moll" af H-Dur. — Japan och Förenta staterna. — En mondän tysk hälsokälla — Veckans potättgalleri.

Obs! Återgiftande af text eller illustrationer ur H. 8. D. utan särskildt medgiftande förbjudes.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1907.